

Dan obračuna je prišel, gospodje, in zato hočem Vaš spomin osvežiti in vam nekaj odgovora privoščiti. Poslušajte torej, — in poslušajte tudi Vi, davkoplačevalci, ki sodite pošteno in nestransko!

Dne 22. decembra 1910 imel je okrajni zastop zgoranje-radgonski plenarno zborovanje, na katerem se je tudi proračun za l. 1911 odobril. In glejte, čudno jajce je izlegel ta slovensko-narodni proračun: za leto 1911 plačavali bodejo kmetje v zgoranje-radgonskem okraju 40% okrajnih doklad. To je jajce, ki ga je zlegla kukavica v gnezdo male ptice! To je novoletno darilo za nas davkoplačevalce! V zg. radgonskem okraju se je od nekdanj okroglo 20% okrajnih doklad plačevalo. Po regulaciji davkov je bilo v okraju davkov za 10.000 K odpisanih. Vsled tega so se morale dvigati okrajne doklade od 25—27%. Do leta 1903 se je plačevalo 27%, potem do l. 1906 25% in l. 1907 zopet 27%. S temi dokladi pa je bilo vedno vse poplačano in je poleg tega še pri računu v blagajni 2—3000 K ostajalo... Leta 1907 je okrajni zastop prišel v klerikalne roke. Komaj so bili ti možakarji izvoljeni, so že pričeli pisariti po prvaških listih grde in lažnive psovke čez Wratschko, kakor jih najdemo tudi v zgoraj omenjenem članku „Slov. Gospodarja.“ Vsled tega je napredni zastop dne 16. septembra 1907 svoje službovanje odpovedal in deželni odbor naprosil, da naj ta odpošlje enega gospoda, da prevzame vse akte in račune; kajti novo izvoljenemu zastopu se ne more v nobenem oziru zaupati. Od tega dneva ni stari odbor več posloval, ni več denarja sprejemal in ni ničesar izplačeval. Nato je bil deželni odbor prisiljen, odposlati g. dr. Stepančiča, da je ta sprejel akte in račune in jih oddal novemu odboru. Ker stari odbor ni dvigal zadnjih okrajnih doklad, ostalo je le še 70 K blagajne, seveda brez vsakega dolga, katero svoto je novi odbor sprejel. G. dr. Stepančič se je iskreno zahvalil za izborni red, v katerem je vodil stari odbor akte in račune. In potem so pričeli klerikalci „gospodariti“ — v treh letih pa so nam okrajne doklade od 27 na 40% zvišali! ... Bog jim daj še 3 leta „gospodariti“; potem bomo imeli kakšnih 60% doklad...

In zdaj vprašamo vse poštene ljudi, vprašamo pa tudi klerikalce in „Slov. Gospodar“: Kdo je bolje gospodaril, „nemškutar“ Wratschko ali slovenski vodja Terstenjak?? Ne prilizavam se s temi besedami nikomur. Ali takih laži ne morem trpeti. Kajti neko človeče je pri zadnji seji povedalo: „Komaj smo dolg 2000 K plačali, katerega nam je Wratschko zapustil.“ Grda laž! G. dr. Stepančič je priča, da je to laž! Seveda, kadar se človek

krivga izpizna in ga vest peče, hoče drugemu krivice predbacivati, da tako svojo lastno vest lažje pomiri!... Ni dosti, da je novi odbor vse brez dolga prevzel; imel je še v davkarji za mesece september, oktober, november in december 1907 denarje dvigniti v znesku 9.417 K. Nadalje še, od nekaterih občin za smodnik za streljanje proti toči v znesku 475 K. Skupaj torej 9.892 K. Izdatkov pa so imeli za te štiri mesece 5.480 K i. s.: ker še do 16. sept. ni bil prodec na cesti popolnoma navažen, je bilo še za plačati 2000 K; nadalje cestarjem I. razreda 240 K, II. razreda 600 K; za poškodovano cesto pri Schlossbergu kakih 700 K (še toliko ni kostalo). Vračniki v Radenci 300 K, hebamki 240 K, za vinorejsko šolo 600 K, apoteka 700 K in za razne zadeve rečimo 600 K, kar bi bilo skupaj 5.480 K. Ako to od zgoraj omenjenih dohodkov odračunamo (9892 K manj 5480 K), ostane tedaj za leto 1908 še 4412 K... Jaz se čisto nič ne brigam, kam se je teh 4.412 K zapisalo in zaračunilo; ali čez mene naj ne lažejo!

4412 K so imeli klerikalci torej gotovega denarja, ko so prevzeli zastop. „Gospodarili“ so tri leta in zdaj imajo — 6011,84 K dolga!!!! Pa naše načelstvo si zna pomagati: vzeli so iz hranilnice 3000 K in so plačali nekaj dolga. Vendar bi bilo bolje, ako bi vseh 6021 K iz hranilnice vzeli in ves dolg plačali. Tako mora človek špekulirati, da dolg plača, kajti tega ne zna vsak.

Omenil sem številke, ne pa prazne psovke. In istinitost teh števk zamorem pred vsako sodnijo dokazati. Vprašam torej še enkrat: kdo je bolje gospodaril? Kar se pa gospodarskega dela samega tiče, ki ga je novi odbor v okraju izvršil, bi bilo bolje, da iz usmiljenja molčim. Nikdar še niso bile ceste v tako slabem stanju, kakor sedaj! Oj, lepo, lepo je napredoval ta novi, do kosti slovenski odbor! Pri „zmagi“ so v sv. Jurju streljali in streljali. Potem so stare, poštene cestarje odpustili, češ da so „Bračkojanci.“ Nadalje so najeli cestarje, katerim je bilo delo pretežno, plača pa preslaba. Ljudje so delali, kar so hoteli, pa če jih prav ni bilo celi mesec na cesti, po plačo so gotovo vsaki mesec prišli. In tudi načelnik je svojih 800 kronic hladnokrvno vsako leto v žep vtaknil, brez vsacega dela in truda za okraj...

To je obračun z lažniki, ki so pred tremi leti na mojo osebo pljuvali! Ljudstvo boče odprlo oči, kajti odpirati mora tudi denarnico. Takšno je klerikalno gospodarstvo! Za sedaj dovolj; ako me pa pri miru ne pustite, povem še kaj več. Kajti vaše „slovensko“ gospodarstvo me jako veseli, vaše zadrege in vaši smešni izgovori so jako zanimivi. Seveda, plačevalci pa bomo vsi mi davkoplačevalci, vsi

z vašo nezmnožnost in brezumnost! Kdo vam kaj more? Le „svoji k svojim“.

Franc Wratschko.

Dopisi.

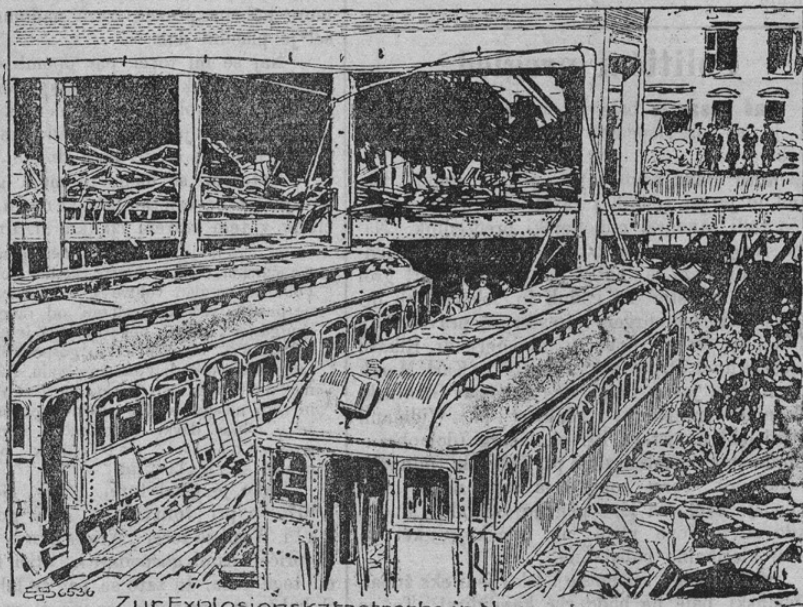
Iz Ptujске gore. (Gorski rihtar Juri Topolovec kot dobrotnik). Kakor je že svoj čas „Štajerc“ poročal, da gospod nadučitelj L. Čulk ubožnim otrokom ob poldnevah kruha priskrbi. V ta namen je tudi v zadnjem tednu gospa nadučiteljca pri imovitejših v fari milodare pobirala; umevno je, da se pri rihtarju tudi za tak dober namen potrka, kakor tudi pri „ubožnem očetu“ Marku Topolovec. Pri teh dveh je nadučiteljca zastoj prosila; pustimo Jurčku besedo ko pravi: „da bo on že svoje otroke sam oskrbel; pa kaj bi davalo ko on itak nima nobenega imena!“ Mi farmani pa vemo, da ima ime, samo tega pravega njegovega imena nočemo razglasiti. Za uboge otroke nimata denarja, za narodnjaške hujskarije pa dovolj! Kar pa se tiče oskrbe njegovih otrok, pa naj bo označeno, da je na tepesnico svoje otroke pošiljal k ubožnejšim tepeskat, ko je on pred drugimi duri zaklenil. — V preteklem letu sta hodila Jurček kot rihtar in Martin Krajnc po gmejskem komisiji ter sta pri nekem želarju zemljo merila, brez da bi soseda k tem „komisiji“ pozvala; zatoraj sta prvemu sosedovo zemljo odmerila; zato pa je moral prvi taverhe Krajncu in Kadunčevemu Jurčku za ta nepostavni čin delati. Ubogi želar je taverhe delal, odmerjene zemlje pa ni dobil, ker sosed si ne pusti zato zemlje vzeti da bi rihtar in Krajnc zastoj taverhare imela. Zatoraj naj bo označeno, da gmajnski „komision“ nima nobene pravice si mujo ali pot razumiti, zato ima od občine letno plačo; še manj pravice ima, brez obeh sosedov komu zemljo vzeti ali dati. Gmajnski komisijon sme le s porazumljenjem obeh sosedov po mapi razmeriti in le taki komisijon ima postavno podlago; ste razumeli, gorski narodnjaki? V javnosti se je preje mislilo, da imajo gorski narodnjaki samo na „Štajercijance“ svoj „srd“; iz navedenega pa sledi: da jim ni nobeno sredstvo „pregmaj“, samo da narodnjaško malho polnijo in občane brez izjeme izsesavljajo. Sv. pismo pravi: drevo, katero le slabi sad rodi, bo posekano in v ogen vrženo; gorski volilci pa bojo narodnjaško bando pri volitvah iz občinskega odbora pognali!

Trbovlje. Volitve v naši občini so torej končane, čeprav ne na splošno zadovoljnost. Mnogo jih je v odboru, ki niso te časti vredni. Kaj pa hočejo tisti štajgerji? Tako občino bi morali voditi ljudje, ki imajo moč, vpliv in veljavo... Za nas kmete bi bilo mnogo vredno, ako bi kdo kmetijsko društvo v roko vzel, da bi se v tej zadevi kaj storilo. Doslej pri nas še ni bilo nikogar, ki bi v tej zadevi kaj naredil. Decembra meseca še ni bilo nikoli kmetijsko društvo skupaj sklicano, kakor sedaj, ko so bile obč. volitve blizu. Saj vemo zakaj! Ferdo Roš se je močno bal, da ne pride več v občinski zastop in glejte, komaj da je še obvisel. Po božji milosti je še ostal v občinskem zastopu. On je tudi posestnike skupaj sklicaval. Dacar je prišel v Prapretno vas in je nagovarjal posestnike, da naj k Rošu pridejo, da se bodo „pomenili“. Ali odgovor posestnikov je bil: Mi že imamo toliko uma, da volimo brez Roševih sladkih besed. Za župana bil je zopet g. Vodušek izvoljen. Ferdo je bil čisto poparjen, niti enega glasa ni dobil in vendar je baje upal, da postane on župan. Volitev bi drugače izpadla, ako bi industrija ne bi bila toliko popustljiva. Zdaj je pa nekaj takih občinskih svetovalcev, da se Bogu smili. Kaj hoče n. p. ta Kramar, ki je že dvakrat faliral in trikrat firmo preneval; najprve je bil Johann, potem Janez in zdaj Ivan Kramar. Ali nas bo on gospodarstva učil? Potem se repenci tisti Dežman, potem Goroševski. Tudi bi rad tisti krmar Dolničar veliko govoril. Ali moj ljubi, bodi ti miren in Boga zahvali, da si zopet h kruhu prišel. Glej na tvoje goste in postreži jim dobro... Razmere v Trbovljah pa bomo javnosti vedno popisavali!

Dol pri Hrastniku. Tu je bila 9. t. m. volitev. Rudarji so se na noge postavili in so dosegli, da v III. razredu nista bila izvoljena učitelj Genus in debeli dacar Podmenik. Mislila sta

Velika razstrelba

se je zgodila p. kr. v poslopju za kotlje centralne železnice v Novem Yorku. Skupno je bilo 21 oseb ubitih, več kot 200 pa ranjenih. Eksplozija se je zgodila najprej v posodi za plin; sledila ji je pa takoj dinamitna razstrelba. Železniški voz, ki se je mimo peljal, vrgla je eksplozija 1 m visoko in ga popolnoma razbila. Poslopje za kotlje je bilo seveda popolnoma porušeno. Od 30 oseb v poslopju bilo jih je 21 takoj mrtvih. Železni oboki so ostali vsaj življenju rešili. V bližini je železniški kolodvor, ki je tudi jako veliko trpel. Pasažirji so padali po tleh

Zur Explosionskatastrophe in New York

kakor muhe. Naša slika kaže jasno, kako je razstrelba divjala.

si, da še ni prepozno in da ju izvoli I. razred. Ali tudi tukaj sta skozi padla. Zdaj bo mir v naši občini, kajti ta dva možaka sta mnogo sovraštva napravila. Z Bogom, Genus in dacar Podmenik!

V Bukovcih pri sv. Marku niže Ptuj. Dragi nam čitatelji, dolgo časa že sem vam hotel omeniti o našem gasilnem društvu, katero smo že leta in leta ustanovljali. Vendar se je enkrat naša želja izpolnila. Trudili so se naši napredni možje, katerim izrekamo vso zahvalo. Pa tudi občina je dala sezidati krasno hišico za našo novo brizgalno z imenom „Kernreutter“ iz Dunaja, katera tira na dve strani vodo. Dne 10. decembra m. l. smo dobili našo krasno brizgalno iz Dunaja. Z 28 društveniki smo se pripeljali na Ptuj in prišli so jo tudi g. Steudte kot hauptman ptujskih gasilcev ogledati. Potem so nam lepe nauke in nasvete dajali, za kar jim izrekamo prisrčno zahvalo. Potem se je začel naš spreved pomikati iz mesta Ptuja in z velikim veseljem smo se bližali naši farni meji, kjer nas je čakalo veliko ljudi in pa tudi naša markovska godba, katera nam je veselo zasvirala „Cesarsko pesen“ in pa tudi več lepih komadov. Potem smo se skupno pomikali proti brizgalni hišici, kjer so nas sprejeli z veliko strelji; pa tudi z velikim veseljem je pričakovalo nad 500 ljudi, kateri so si želeli ogledati to krasno spremstvo. Nagovor sta imela naš g. hauptman M. Korenjak in kmet J. Cvetko, ki sta govorila o strašnem ognju, kateri je razsajal v letu 1893 in še dvakrat zaporedoma pozneje. Izrekamo jima lepo zahvalo. Nato se je spreved podal v gostilno F. Strelec in pričela se je vesela zabava do 10. ure. Nato je 28 društvnikov z večimi ljudi in z godbo spremilo g. hauptmana na njegov dom in se pri njem zabavala do 2. ure. Bog...daj, da bi nova brizgalna z vrliimi gasilci delovala v zmislu gesla: „Gott zur Ehr, dem Nächsten zur Wehr!“

Iz Kozjanskega okraja. Ni še dolgo, kar smo čitali, da je Kozjanski dekan g. Tomažič splezal po lestevici omejenosti in ljudske neumnosti do raznih častnih mest, katere ne dičijo prevrženih duhovski stan. Katera častna mesta monsignore Tomažič zavzema, ne bomo tukaj naštevati, saj so itak vsem znana. Pogovorili se bomo danes le z mestom načelnika okrajnega zastopa v Kozjem. Povejte nam vendar, monsignore Tomažič, kaj ste v celih 14 letih kot načelnik okrajnega zastopa, za katero mesto se z vsemi močmi bojujete, za kmeta storili? Odgovor je celo lahek, da čisto nič koristnega, pač pa veliko slabega. Okrajne ceste v gornem delu kozjanskega okraja že dve leti niste dali posipati (šodirati). Od okrajnih daril za pridne živinorejce v času Vašega načelovanja ni sluha, ravno tako ni sluha, da bi katera občina v gornem delu okraja dobila najmanjšo podporo za popraviljanje občinskih cest. Okrajni cestarji se pritožujejo, da jim ni več za živeti. Zakaj torej zvišanje okrajnih doklad pri manjših izdatkih? O tej stvari bomo govorili še pri višjih oblastih! Spominjamo se še načelnikov pred Vam, kateri so vse našete dolžnosti natančno izpolnjevali, in še kmetom kaj drugega koristnega storili, pa z manjšim okraj. dokladam, kakor so sedaj. Ja monsignore Tomažič, tako ne bo šlo dolgo in tudi ne sme iti. S tem da gramozne kupe v spodnjem delu okraja merite, s tem še ni vse storjeno. Tudi v gornem delu okraja so davkoplačilci, tudi ti plačujejo okrajne doklade, zakaj bi se pa za dobre okrajne ceste ne poskrbelo? Ali pa jih od plačila okrajnih doklad oprostilo! Zadnjo sicer ni mogoče, pa Vi, ki ste tako brihtna glava, bi mogoče tudi to iztuhali. Ako ne razumete načelovanja okraja zakaj silite na to mesto? Zakaj ne ostanete pri svojem kopitu? Vi kot duhovnik, dekan, imate menda ja kakšni drugi posel v svojem prevrženem stanu, kakor gramozne kupe meriti, ako pa nimate drugega, zakaj Vas plačuje država? Sramota za duhovnika! Kristus kot ustanovitelj krščanstva je v prvi vrsti naglašal: Moje kraljestvo ni od tega sveta. Rekel je svojim apostolom: „Idite po celem svetu, učite vse ljudi“ itd. Ni pa nikdar rekel: Idite in merite gramozne kupe, zavzemajte iz častilakomnosti razna častna mesta in izrabljajte ljudstvo! Ne tega Vam Kristus ni naročil! Zato pa ponavljamo: Sramota za duhovnika! Kjerkoli so duhovniki

vodili kako podjetje, prišlo je do zločina in poloma. Taki ljudi v prvi vrsti niso zmožni za drugi zaradi sebičnosti tudi ne sposobni za namanjše gospodarstvo s tujim denarjem. Oni nimajo namena, kmetu pomagati, marveč kmeta napraviti gospodarsko odvisnega, ga privezati, to je njihov cilj. Poglejmo polom na Koroškem, propad tolikih konzumov, propad slovensko-prvaške zadruge v Ljubljani itd. Kje sta sedaj monsignore Weiss in monsignore Kayser, katera sta zakrivila ogromni propad na Koroškem? Prvi je pobegnil, drugi je v ječi. Ali Vam kaj brzojavita, g. načelnik Tomažič? Kmetje v Kozjanskem okraju! Pozor, dokler je še čas. Toliko za sedaj — pa na svidenje.

Sv. Lovrenc slov. gor. Tukaj imamo res čudnega župnika; kadar iz prižnice ne terja, tedaj pa ugovarja enega ali drugega, večkrat celo po imenu, ker ne pripozna, da je prižnica sveto mesto za oznanjati božje besede. Kadar se ta gospod ne joče, tedaj pa ugovarja, in terja in govori o samih Marijinih družbah, to pa le zaradi svoje koristi. Naj še spregovorim nekaj besed dalje. Ker sem siromak in si ne morem kupiti tako drage klopi v cerkvi, zato moram stati na svojih berlavih nogah; tako se mi je zgodilo 6. t. m. na dan sv. treh kraljev pri rani sv. maši. Med pridigo se je jokal, po pridigi pa je začel govoriti v svoji jezi o rajni Johani Šoštarici še celo je rekel po domače Grehova v Rotmani, občina Klaponci. Bila je ledična. V Marijini družbi žali Bog pri nas v sv. Lovrencu porodi veliko deklet nezakonske otroke. In tako se je zgodilo tudi tej Johani Šoštarici; a ker ni bila družbenica zato je imel ta župnik tako jezo na njo, da jo je poimenoval iz prižnice napadal, še celo ko je bila na mrtvaškem odru, in tudi njenega fanta ki je mislil z njo stopiti v zakon. Rajna je bila sama posestnica, ali nemila smrt jo je zadela v tem porodu; ker ni napravila svoje poslednje volje ali testamenta, ji ta župnik ni pustil zvoniti; rekel je da to cambriljanje ne pomaga mrtvim nič. Če se pa pripelje kakšni črni gospod, tistemu pa zvonijo tako, kakor da bi si on sam kupil zvonove, čeprav ni dal vinarja zanje. Ker ni dobil pred plačila, ni hotel iti na pokopališče, tedaj je nagnal g. kaplana trugo blagosloviti; mislim tudi da je bil hud na tiste ljudi, kateri so jo spremljali k večnem počitku. Ta župnik si misli, da on ne bode umrl; zato nabira velike svote denarja, na prižnici pa govori, česa potrebuješ na tem svetu, daruj, olepšaj cerkev, siromak ta črni pa še ni ničesar daroval cerkvi, on samo vleče v bogate posojilnice in mara samo za bogataše velikaše in plemenitaše, siromaka pa še z dobrim očesom ne pogleda. On ne pozna zgodovine cesarja Jožefa II. kako je stopil sam za trugo siromaka in je rekel: ta mora biti ubožec, in jo je spremljal na pokopališče z odkrito glavo. Tako tudi mislim, da bi lepo bilo, če bi on tako storil, potem bi mu tudi drugi ljudje bolj verovali. Zakaj vera peša? Dragi bralec, dobro prečitaj in si premisli! Je to ravnanje Kristusovo? Povemo ti dobro in si zapomni, župnik, če ne bodeš miroval, bomo ti drugi drugače začrnil, kaj se je godilo pred mnogimi leti, ko si bil kaplanček tukaj... Razburjeno ljudstvo.

Schicht Stearin-sveče LEDA

najfinejša vseh mark! Apartni, elegantni zavoj!

Ne tečejo!

Ne kadijo!

Ne dišijo!

Ne delajo saj!

Gorijo s svetlim, mirnim plamenom.

872

Boj za Kočevje.

(Izvirni dopis.)

Že od nekdanj stanuje na t. zv. kočevskem jezikovnem otoku miroljubno kočevsko ljudstvo, ki se peča s kmetijstvom in trgovstvom. To ljudstvo je nemško in vendar je živelo vedno v najlepšem razmerju s slovenskimi Kranjci. V bližini mesta, v Lienfeldu in Grafenfeldu so se naselili Slovenci, ali tudi to ni dobrega razmerja med obema narodoma motilo.

Ali kar nakrat je prišel v Kočevje prvaško-

zagriženi kaplan-hujskač Kopitar, ki je pričel takoj sovraštvo razširjati. Mesto krščanske ljubezni učil je boj proti nemškemu domačinom. Kako je ta blagoslovljeni hujskač nastopal, to presega že vse meje. Prepovedal je otrokom nemško moliti in rekel, da nemških molitev na noben način ne bode trpel. Otrokom nemške sirotišnice je prepovedal na nemška vprašanja odgovoriti in se nemških molitev udeležiti. Ustanovil je potem neko „društvo“ in je v hiši nekoga Rusa vsako nedeljo hujskal in ščuval. Razširjal je prvaške letake polne sovraštva, v katerih se je v nasilje hujskalo. Kmalu so se pokazale posledice: slovenski otroci so pričeli nemške napadati, slov. fantalini so napadali nemške posestnike ob belem dnevu, ponoči se je mir kalilo in izzivalo. Vkljub temu so ostali domačini mirni. Ali na Novoleto zavpil je Kopitar raz prižnice: „Bog daj naši fari mir in več pameti in manj šnopsa!“ Ta nesramna žalitev smrkolina v duhovski suknji je ljudstvo hudo razburila. Pritožili so se pri cerkveni oblasti, ki pa ni hotela ničesar proti izzivaču storiti. Domači dehant g. Erker je sam povedal, da je že vse proti Kopitarju poskusil, da pa ni mogel ničesar doseči. Ljudstvo se je moralo vsled tega samo pomagati in je demonstriralo. Zgodilo se fantu ni ničesar in prvaški listi v tem oziru grdo lažejo. Posledica je bila, da je oblast — poslala žandarje, ki naj bi varovali hujskajočega farja. To je pravica! Mesto Kočevje je kakor v obsednem stanju. Povsod bajonet! To pa samo zaradi tega, ker dobro katoliško ljudstvo ne pusti cerkve zlorabljati v politične namene!

To je zopet novi dokaz, kako zamore en sam duhovniški mladenič mirno faro razburiti in nahujskati. Po klerikalnih listih napadajo zdaj vso prebivalstvo, oblast, ja celo duhovnika dehanta Erkerja, ki noče sodelovati v tej hujskariji. Ljudstvo je pričelo vsled tega groziti, da bode iz katoliške cerkve izstopilo. To je šele pomagalo in škof je kaplana Kopitarja iz Kočevja prestavil.

Za sedaj je torej temu boju konec! Ali koliko časa? Dokler ne pride zopet kakšni „duhovnik“, kateremu je politika več nego Božja beseda... Skozi stoletja so živeli nemški Kočevjarji s slovenskimi sosedi v prijateljskem razmerju. In tako prijateljsko razmerje je zlasti v gospodarskem oziru potrebno. Pri temu naj ostane!

Domačini! Bodite potem Nemci ali Slovenci, ene resnice ne smete pozabiti: zboljšanje gospodarskega položaja je v skupnem delu mogoče! Tisti, ki vas hujskajo v narodnjaške boje, tisti vas hočejo poneumiti in izkoriščati. Kmetje, otesite se klerikalno-prvaškega jarma!

Novice.

Kranjcem!

Na Kranjskem pričel se je „Štajerc“ prav lepo razširjati, zlasti odkar je prvaška politika na vsakem polju doživela tako velikanske polome. Zlasti naša zadnja številka, ki je prinesla zanimivi „Glas iz Kranjskega“, bila je z velikim veseljem sprejeta. To pa „narodno“ časopisje sila jezi. Ti „narodni“ voditelji, ki so za „blagor naroda“ postali bogati in živijo od izsesavanja slovenskega ljudstva, se pač resnice bojijo. V svoji jezi so pričeli proti „Štajercu“ kar divjati in v tem postajajo tudi smešni. Tako piše ljubljanski „Slovenski narod“: — „Ali je to dovoljeno? — Iz več krajev dobivamo poročila, da se je na tisoče izvodov ptujškega „Štajerca“ vrglo med ljudstvo... Vprašamo državno oblast, kako more trpeti kaj takega? Posledice se baje že kažejo“ itd. Oj ti naivni „Slov. Narod“! Seveda je to dovoljeno! Ali naj morda ljubljanske škrice in posojilničarje za dovoljenje prosimo, kje in kdaj naj svoj list razširjamo? Državno oblast to prav nič ne briga in „narodni“ voditelji v Ljubljani se lahko na glavo postavijo — mi se zato ne zmenimo. Vseli nas, da „Slov. Narod“ sam priznava, da se že posledice „Štajercevega“ delovanja kažejo. Te posledice pač ne morejo biti druge, nego da bode kranjsko